

100

_____

שוויון מלא בזכויות ובחובות

רעיה רטיג

חוק שרות לאומי לכל

לפני שבועות מספר התקיימה ישיבת מרכז מ"מ בצורת העיר. עצם קיום האירוע יש בו הרבה מן החינוך. הצורה, העיר הערבית הראשונה והגדולה ביותר, אינה זוכה בדרך כלל לשמש אכסניה לאירועים פוליטיים בקנה מידה ארצי — להוציא, כמובן, את אלו שמתקיימים על-ידי מפלגות אשר אינן מגדירות את עצמן כציוניות. גם התקשורת הפעם נדרש לכל אינה "מפנקת" את מ"מ ב"יוזמים נחבים" (או אחרים) הקורשים הפעם לאירוע זה מקום רי נחב יחסית. בפני חברי מרכז מ"מ והאחרים הוצג מספר אשר מהווה מעין תעודת ויז'ני של המפלגה בנושא המגזר הערבי. מסמך זה הוכן לפני זמן, והוצג בו הבעיות המרכזיות של המגזר הערבי בתחומי החיים השונים, ובצדן הצעתה של מ"מ לפתורן. עם כל החשיבות הנודעת לעצם קיום הירון ולהצעת העמדה, רומני שלא אטעה אם אומר שהרבה מן החדושים לא היה בהם — וחבל. חוקא מ"מ, מפלגה ציונית סוציאליסטית, שרעיונות השוויון ואחרות המבינים הם בחוקת יסודות איתנים בהפיתם עמלה. יכולה לעשות נסיון לחרוג מעט אל מעבר לגבולות הבטחונות של הקונצנזוס ולנסות להתמודד עם היבטים אחרים בסוגיה המורכבת הזאת של חיים בצורתה בין יהודים וערבים במציאות הסבוכה והפרובלמטית של מדינת ישראל.

אחרת הערבים של מדינת ישראל סובלים מקיפוח מתמשך, ולמרות ההישגים וההתקדמות ורק שוטט ארש יכולים להתעלם מהדברים שכן בוצעו — עריין ורועים הם מלהגיש את רמת החיים האיתנה החיים מהם נהנים רוב אזרחי היהודים של המדינה. ככל תחום מתחומי החיים — חינוך, בריאות, רווחה, שיכון וכו' — מקיפוח המגזר הערבי ביחס למגזר היהודי. וזו מציאות, שלא ניתן להתעלם ממנה או להכחישו. ואכן, אלה המופקדים על פיתוח השירותים אינם עושים זאת. את המודל וההנחה הם נוטים, להסביר, בכך, שמל תחילתם עם הקמת המדינה היו היהודים הערבים בניסיון וניסן נלכדה בהרכה מזו של הישוב היהודי, ויעבור עוד שנים רבות עד שניתן יהיה לסבר, גם אם ישנה מידה מסוימת של אמת בטיעון הזה, עריין היא מוגזמת לנוכח העובדה שבשנות קיום המדינה, ובמיוחד בעשור האחרון, קמו יישובים רבים בבחינה, יש מאין, והוללו אינם מתבקשים להמחין בסבלנות עד שיעצו תורם ליתנות משירותים ברמה הדומה כל מי שמסתיי ביישובים שמעבר לקו הירוק. ויאה על נקלה שניתן להקים בזמן קצר מאוד מערכות שירותים המעדרות קצרה לא רק בקרב הערבים, אלא גם בקרב יהודים אשר משומם חפצים להמשיך ולהתגורר בעבר הזה של הקו הירוק, וסובורים, בתמימתם, שאין בכך כדי לפגוע בזכויותם לשירותים הולמים.

ההכרה בעובדות קיפוחם של הערבים, כמו גם ההכרה בצורך לפתור את הבעיות המפציצות ולסגור את הפער — משותפת לרובים רחבים בישראל. מ"מ, בוקשת, זה, ככל שתהיה צורקת, מציאת את עצמה בחזית פוליטית רחבה. מפלגה כמ"מ, שיהיה המפלגה היהודית-ציונית-ערבית הראשונה, חייבת לציבור כולה ולציבור בחזית הפער, התמודדות אמיצה יותר עם הבעיות האמיתיות של החיים בצורתה. אותה הבעיות הצצות ועולות בקשקות היא בעיית השירות הלאומי של האזרחים הערבים.

במדינת ישראל, בה מקריש אורח יהודי כחשע שנים מחיי (ועריין) להבאנו בחשבון את המילואים וכן תקופות שירות ארוכות בעקבות מלחמות) — אראפשר להתעלם מכשעו זה. גם אם מתחילים להדגש הכלכלי בלבד, קשה להתמודד עם השיתוף שיש להעדיף ולהקנות זכויות-למי ששירת בצבא (ובכלים אזרחי) — ליהודים, שכן מספר השוורים בצבא מקרב הערבים הוא ועוס (ביתר) כפיצי מועדי על אובדן של לוחות שלוש שנות השמכיות. אותם הוציג, שאינם חפצים להעניק זכויות שוות לערבים — קל להם להיאחז בטיעון זה שנקלט היטב גם באזני אלה שבעיקרן דוגלים בשוויון זכויות.

כשעל שאל ניתן להפיר בין מכתב לאומי, כי לא ניתן להפיר במדינה דמוקרטית בין זכויות לחובות. מדינה דמוקרטית חובתה מאזרחיה מכל אורחיה, למלא את חובותיהם כלפיה, ברויך כשעל שואי מבטוחה להם את זכויותיהם. מובן, שוויון הגדרה כללית בלבד — במציאות נוצרים לעיתים תוספות מצבים בהם מועדפת זכויות בלבד, בלי שהם נתבעים לשאת בחובותיהם כולן או מקצתן. והדוגמה הבולטת ביותר בחקוק זה היא שחרורים ב"סיטונות" של אברכי ישיבה לסוגיה מחובת השירות בצבא — תוך הכשתן מלא זכויותיהם הכלכליות, כאילו שרתו זה, מבין זה מעורר עריות ותגובות קשות בקרב הציבור כולו ופוגע גם באלו מן הדתיים אשר שואפים להשתלב בחשכיות-של-אמת בחברה הישראלית וממלאים את חובותיהם במלואן.

הניסיון להעלות את סוגיית השירות הלאומי לערבים בישיבת מזכירות מ"מ, שקדמה לירון בכשרי הפתוח בצורת — לא עלה יפה. התשובות שניתנו בנושא זה, לצערי, התגברות זהו לא רק המקובלת בכל אחר, מן המסגרות הפוליטיות והמסוקות בנושא זה, לזעזעו, התגברות זהו לא רק פספוס, זה גם לא היו משכנעות. כי, למשל, נטען על-ידי חברים, יהודים וערבים כאחד, שאין להתערב בהחלטותיה בקשר לנושא זה. עם כל הכבוד — מרד אסור לנו להתערב בנושא זה, אבל מותר לנו להתערב ולתבוע מן הממשלה לשנות את מדיניותה בקשר למגזר הערבי זהו אחרים שעטנו, שאולי הימין אינו מציע להטיל חובת שירות על הערבים, נראה, שחוקא עובדה זו חייבת היווה לשמש תמריץ לחשיבה חדשה בנושא הימין מעדיף לא להטיל על הערבים חובות ובכך להנציח את שיללת זכויותיהם. רי כזה כי לרוח את כל מי שעריין נותרה כי אופטימיות מספקת להאמיין שדרישים אינו רק רצוי אלא אפשרי, לצאת למאבק לחלות זכויות וחובות שווים על הערבים — ושירות לאומי בכלל זה.

כרה, כי בנסיבות הפוליטיות הקיימות לא ניתן יהיה לחייב את הערבים לשרת בצבא, גם רוב הערבים מתנגדים לזה — ובצדק, עם זאת ניתן כחולש לחמיר את חובת השירות הצבאי בשירות לאומי, אזרחי, ובמסגרתו לחייב כל צעיר וצעירה להקדיש שנתים או שלוש לעבודה בפרויקטים חברתיים וקהילתיים — במגזר היהודי והערבי כאחד. כמו כן ניתן יותח לקיים ממגרת של, עתודה אקדמית, ויחידות את שירותם של צעירים המעוניינים לרכוש מקצוע לפני שירותם. עם סיום אקדמיהם, שובו ויתרמו לקהילה ולחברת מהשירות המבססות. אחרים יעסקו בפרוייקטים של בניון, שיפור הסביבה, פיתוח מערכות התגברות, נושא שטרם קנה לו, לצעורי, שכיחה בקרב הערבים בארץ, שיפור אישי בקשישים וחולים, חיפוש להחלפתם מתקשים כל-ימיהם וכו'.

כרה, שהפעלת פרויקטים כאלה לא תוכל להתבצע מהיום למחר. ש צורך בחכנון מרדוקים ובחכנון מסגרות ארגוניות — תהליך שחייב להתבצע כאשר נציגים ערבים שותפים לקביעת היעדים והמטרות, יש גם צורך בתקציב פועלה — תקציבים שער היום לא חקצנו, ואולי ביות חוק שחייב שירות לאומי, לא יוכל עוד כמדינת ישראל להמשיך להתחמק מההקמתם. שילוב של תקציבים ממשלתיים, יחד עם התגייסות האוכלוסיה הערבית למען עצמה — יכול להיות אותו מנוף שימריץ את חשיבות הערבים ויכנסו ואינם מסתפקות רק בהפחית דרישות ותביעות לקהילות עצמאיות העומדות ברשות עצמן ויבין למתחמקות רק בהפחית דרישות ותביעות לשלטונות.

מבין שחוק כזה חייב להיות כללי, ועליו לחול על כללי אזרחי המדינה, אם יקבע בו, כי העוסקים בלמודי קורס שטורים מהשירות הצבאי או הלאומי — יחול חובי על כל אלו שעוסקים בכך. יהודים, מוסלמים, נוצרים, דרונים או צדקסים.

נכון, ישנם כפרים שלמים שחשבוים משרתים בצבא, ואף על פי כן הם ממשיכים להיות מופלים לרעה. את המאבק לתיקון מעוות זה צריך לנהל כעו ובמקומות, כל מאבק לשוויון זכויות יהיה כעל חקיקי מוסרי וציבורי רב יותר אם יתלו אליו נסיבות לשאת גם בחובות.

חובות ותעשייה
אילן שיינפלד

גם עניין של כסף

שבו מקצצים בתקציב התרבות, הוא מהווה שני אחרים בלבד מתקציב משרד חו — מזה — תרבות. הספרות העברית כולה מהווה רק 0.034 אחוז מה התרבות העברית היא איבר היצירה של העם העברי. כלעדיה לא יתן לו שירות ממשלת האחרות נהגה באיבר זה כמו מוחל דרני. היא חותמת את האים, והיא רק פיסת ערלה מורגנת. מזה לא עושים ילדים.

כן, אפשר לאמן תיגוקות רוח, לייבא לכאן בסחרי של אלפי דולארים, שמשום מה ישו מקורות להשגתם, את הקמר, את המחול ואת משלחות הסופרים מרחבי העולם, אבל עש לא שגנו.

אפשר גם אחרת. לפני שנה בלבד קיים כאן כנס תעשיינים, ביומנו של מבלי, לא שפרש ביהתיים מתפקידו, ובשיתוף התאחדות התעשיינים, בכנס נאמו תעשיינים אחר מאירוסה. ברוב הדרכים הנכונות לקשר רותני-פינאנסי בין התעשייה לבין התרבות וההנהגה שלהן, יחלצו תעשיינים עבריים לעזרת אנשי רוח עבריים, מתוך חבה בעד העם ובחשיבותם הלאומית. יום כנס חודשים לאחר מכן והעבודה, באישר-ליל, הצעה חשק המאז את המסור המלא של תרומות לתרבות מסמ הכנסה. וכך הוצפה החריב על מפעלי תרבות ורבים.

עכשיו, כמה שבועות בטרם קיום דוטאצייה, הוא הומן להעלות הצעת תיקון לחוק העזרה. עכשיו גם הומן לכנס מחשע כנס תעשיינים ואנשי-ידיו ולהקים קרן תרבות עתיד ארשית שיגשגו תרבותי-לאומי הוא עניין רוחני הוא גם עניין של כסף.

הצד המוזררה

לנו, אנשי העט, מהווים חוגי המוגזות את הקול הרחב. אולי את הקול החזק שאנו נחש כל הדינה מרלת אמות של חדר העבודה שלנו, גרדו היירה, ובכן, הקול הרב של, כי, נהג המוגזת שחסיני הבורק לבניין מערכת העיתון, התבונן כשהוא מבטוחה שבעתה של הבורק, בצומת המסגר בתל-אביב, תראה תראה, הוא אמר, ואתה תיפוס הלאה מה שח לערבים.

הקול הרחב של לא היה אכשנו, דווקא, כי אם מורחי, מצרי, כמרומני, גבר ושראשי-המנהל התמישים לחיי. רציתי להעיר לו, שקודם היו בני יהדות מארקוק, ממם דומם לערבים' הלא היו בני יהדות מארסי, ויהדותי, אחרי ככלות הכול — יש המון ערבים מסביבנו בעלי תודעה שונה, והכל בתחום לארץ המוצא לייחס המפשפות, ועד כי, שבעוד כמה שנים לא יית אחרם ערבים ג'ינג'ס, ואראו יצביעו עלי בצומת ויאמרו — תראה תראה, הפוליס הלאה דומים לערבים.

הדיעה הקדומה בדבר קווי הדימויון הפיזיוני או המנטאליים המשובשים בין ערבים ויהודים הסמוית שלנו הוא, למיצע, כינוי לאייב' לביך יהודי בן ערוב המודרן, גלית בשני אצתי האחר, בגילויי גועות פנימיות, השני, דווקא בהאצלה המופרכת של זכות הבחאל השולט על יום המודות מתוך ההנהגה שידורי המורח יכשרו לכך יות, בשל היכרותם הקרובה עם בני ער, לא איני כופר בחשיבות קשריה של ישראל עם מארקוק למשל, או בחשיבות המפגש שחודש באמצעות תיוכב של ראשי הקהילה היהודית במארוקו ושל ח"כ רשי ארץ, ליתור, היטוב לחשיבות המפגש בעיני היא דווקא שילובם של ראשי קהילת מארוקו בחוגי החל שילוב שיש בו בכדי לחמוק רעות קרומות ששותרשו בחברה ותרשאלית, אולם יש לזכר כי מוצאו הערבי של וארם קובע את מיקומם בתהליך השלום, אלא טיבו כארם, כארם ארם ומקווי ארם ומכבר חיי ארם.

מינוס 1

מכתב המיר

כחור הומבים (נכות הכבונים הקטנים) המסתופפים בצל עצי האקבור והתמר באוריה קלוג'אית, אני חשע שמה שסוף סוף הגעתי לעיתון, כתבו עלי, ראו אותי חולף ומתבונן, וכיצד אי חו לי בשאננות בורה וגסתירוח בזרם ולחות מועים ורועים.

יום אחד באה אלי תופעה, בן ארם מרבר היה בשפתו הפמיית ושולח (מהדק שלמותו) ודוקרים משנה מאור חברות חיות זוות כמובני, מרבר היה בשפתו הפמיית ושולח (מהדק שלמותו) ודוקרים חיים ומתורנים — כולם כמובן, מושלמים ביותר — על כל הבע וגו סביבו.

רציתי לנסות ולהתקרב אל הור שלמותו, אך הוא, בזיוני וציפורני, הרפני הרוף חוך נהמז ונת עמי משלם, שגרמה היה לי לשמוע מהן: אלה בור... בור... אני כל כך מושלם ואתה לך מר, כל כך בבון וחומבי... אבל אמרתי לו שלום פשוט, של בן ארם רגיל... זה לא הלך, והעמט שוא מעדיף להמשיך ולראות כי את מה שהיא רואה בעיני רוחו, על-מנת לשמוע על שלמות הנארת (דרומה הפחדים).

לא יוחל לי בדידה. הפכתי מרצוני לעליסה בארץ הפלאות ויצאתי לתעודכה של כאבים ואלימות וזה פחדים ואימה ועקו עלי מהקדירות. פסים והכילוני לכל מיני מקומות, חלקם מוכרים וחלקם רים מרדוק ראיתי את נפוליאון רוכב על ברטה השמנה ונחת ישר לתוך ראשו של מלח.

בזר שמיים, אספתי מראות והרגשתי מטושטל (רק סהרה איזו חרושת של בטחון ותחיבת און של ווא גור).

כשיצאתי מהמחילה חזרה אל השמש, האקבור והדקלים ותורת לזומביותי — ראיתי מוגמנט וול ושמי מלחוקת, דווקא אלי הוא מרבר (רק בצבעים אחרים).

מקט למטמנט ראיתי את שלמותו המהרפתק של יצור, שברך ממני כל עד נפשו בו — שמי וזה כענו קשר, שמא יזכבם שובל התקשר בלי שראה בו אל וכלי שאעירי-לאותו, אלא אהנו לו כיצור משונה ודוחה, שאוכל להגיד לו מה גרמו לי הדברים שיצאן ממנו מתוך שאי לא את.

הול, חמי ורציתי, התחבט והדומנת (כנראה לא הראשונה ולא האחרונה) ליצור קשר עם בני ארם שחולל יקצנו מקום לגחמון, חוששני שהנני שגרם לרצון שלנו להתעשר על ידי התעשרות, אינו ניתן לתיקון והיום עומדת שאלת סילוק.

אולי עלי, כעלי, כי הצלחת לעזור כי דוממים, עכורי היום אתה מינוס 1.

ואשר-יעקב: מאחר

השכחת יתר מכה ועשם
מגרש ביתי

ובכלר שלהבא יתגו על פי ההדאות, שאם לא כן, המוסק עלול לאוה מפעם הבאה.

שעה שסמוקי צחיל ומזאת אנשי עסקו חזרו הם חזרה 11 שנים לאחר שעה מלחמה והשקטקה בארצה, והמטיסה חודש שעבר לעיר מלחמה פראג לחזר מנס שבה ייגבה את ארצה החדשה.

השלמות הצ'כוסלובקית לא ישו לקראת כע 10 שנה לא היה להם ברידה, אם רצו שיעזרו תחת יוסק בדיהם — ובכך רצו עד יום, העיתונם ב'כוסלובקיה מיעטו ככל האשר לרוח על דורסיותה, אך מתברר, כי יושבו ככל ואת ידע, עלית בימים אלה חזר אלמט העתונות כמראש של מדינתה כמאון הפלגה הממסדית והכח בבעיה של צער חלל בוגר כי במחשקה של מדינתה נגר דיווחית היתכית לא הורגשה אוריה של מגרש נהג, ולכן, הקול גילה אחרת לא לטנסיאית בעלות אלא דווקא לייבחתה חזרה, האמני' דומים.

אל כל המוסקיה זה היה כי כאשר נחתם של מדינתה, כיס ארשילור, שובדתי עם יריבם צ'כית, הקול גילה אחרת, מבין מנהל לשמכותי ה'כית, ורצו לומר, כי יתכן לא אהיה את אהיה, אלא את דורסיותה דווקא בזכות היהות תא-ארגם של העמים.

מפגש נוסף העיתונות ה'כית לייחס את גילויי המנהל לנחשיותה להתפעלות מעגל חותב, שיהיה עיתונות של מדינתה ממכונות המרצד עד לה עכשיו, למולו של העיתון, הוא פטור מהמנהל ולמולו של שליטי 'כוסלובקיה, הם חיים מן תסיון, אך דאי אין בליבים מספ, מה קודת אילו העמדת על במת-הנאציזם, זה נאל לאמכנד רובצק ואחר מנציגי השלטון הנוסח, ולהנכס אין מליזנים, כידוע, בקושי נחשבו למחיות הנצחית.

כל שטוראס ידע, מה רב ערכה של תמיכת שעה בשערי הבית, אורחת המגרש הבית, שעתה ירה למחורת, היא עולה על פני חשש המדיניות השחורות, גרירות בלבד, זה מה הקישור קויד השבור, שבו מלאו 18 שנה אליהם המדיניות שהעניקה את, האביב של ה'כית.

מלחמת השם — יותר מזה: המוסק

השייבה, ששישה מתלמידיה כמעט השוכן בים המלח, ביוזא, עסקים עתה בשערי את סיבת התאננות חילול שבת או הדינה על, אל תגאייזי אולי מוחה עממות בול, ששערי כשיבה גם חלל שבת או נאמ, על הסיבה המשותפת היא שחללמים לא קראו את ההודאה על לוח המודעות שעל הדרך, הליטונקי, הם קוראים רק כחבר-קשר ולא שיעור כמכרת ואם בכל זאת קראו, תעלמו לא אכפת לי, שום לחשע פגמים באחרות.

שוליים

נתן רענן

עלייה — ואין קוץ בה

לעיתים צריך להשתחרר מסטריאוטיפים ולתמוך בעמדה עניינית, למרות שהימין מאמץ אותה אל חיקו, כל מה שמעניין את כתב שורות אלה, ככל שהדברים נוגעים ליחסי ישראל-בריה"מ, הוא עלייתם של יהודי אחרת גלות ארצה, חידוש יחסים דיפלומטיים הוא — בראש ובראשונה — אינטרס מדייטי, עלייה יהודית ארצה היא עניין קיומי להמשך בנינו — או למניעת חורבנו — של המפעל הציוני, אי לנו אם בעימות בין כלל יהודות ארצה לבין יהודים תובע כלל, כפי שחשבה בכל העקורות בבכורה, בשעתה.

ואם צריך להציג פנטזי על הערין המערבי עלייה על חסיס דיפלומטיים, כאשר בסדר העדיפויות הלאומי שלנו עסקינן, אי ראוי לרשום אותו לא לכותב הימין, שכן האמת וקפת אותו לכשר הבחוח של מרחו חוקאק רוחו הוא העמדי — בבטור האנליטי תודי — דברים אלה על חורם ביום שלפני שעה ששערי, בעת שרבו על שחרור מקביל של גלסון פגרה — במשור הירוי, בחצי היום, דרוו הצעי לשעאל להתהלל לגור, לשחק באופן סימולטני על שני מגרשים, תארו לעצמכם כי ביום שוב של אמילי אל ארציה, הינו משישים את גלסון אל יתי מגולה, זה היה אולי גם מאין את קצב עלייתם של יהודי דורס-הפיקה ארצה.

האם נעזמת ההסדרה העשיונית תאלץ אותנו לרחות על הפס כל רעיון שאומץ על-ידי הימין, רק בשל טעם זה ולא עלייתם של יהודי בריה"מ-המועצות, ארצות-הברית ודרום-אפריקה, יבצא גורלו של המפעל הציוני כולו לטוב בערפל, ללא עלייה מאסיבית, נאמר — חדר רצוננו — לדרום-אפריקה שנית וכיצד נראים עם הדברים ממלץ לקרוא את פסו של ג' מ קושו (מכתב הפטר, המכונים לברכרס', שיושע זה עתה בעריבת כשם, ה'יו השני של מיכאל ק', האנלוגיה לכאן ולעכשיו — לא רק שאינה נכונה — אלא היא גם מתדירה.

ועוד נקודה בתודות הטרדה בין בכל של אמריקה לבין ירושלים לפני שבועות ראיתי את מאת-אלמי יהודי ציוניסטים ורועות במים להפנין במחנינים כשיניעו לשם אנטלי שצנענס, כאן — זה לא קרה ומה שקרה אמץ על-ידי הימין, הנקודת הנורע של תנועת העבודה ככלו מניה מעם המרצעת החברית למען יהודי ביה"מ, לכא ולכלל את שצנענס כשורה-השומס, והמקורו את חזיה — בדעריה — הלא — לתנועת הנורע של הימין, קרי: שלא בבטונה, ואם גם מסייעת לחיזוק בכל העשיונית, ועוד נקודה לפני עשר ומהות הומוכוח מנהם כבין (נכר) וגולה מאיר נגרי, בשאלת הומוסמית שיש להעניק למאבק להוצאת יהודי בריה"מ-המועצות, ייתכן מאד כי גולה צדקה, וניתן היה להוציא בהשקט ובשטח מנות גדולה יותר של יהודים, אך הסמן המיושג — הדרוש מאין גלוי — נאמו, וזהו הוא המקבל, קדיט' ציטור ישראל, בארצה, בקרב העולים וכמנון, בהגליית הגרשים.

מול פסל אדם

כל ההשוואה אל, נוסח פסל אנטלי היא על אחרות הקורא, אך לרדראון עולם חרישם הנוגות של צ"ח, המכונה לוח — את האוכלוסיה הערבית של ימ, אין כפי שיקחה את רמי התחוקה והדורשים של הפסל רמי העגוג ושיארונו עוד קונצורס מופכי בהשיועוה למען שימר תנאי המגורים המהמרים של ערבי ים.

כאמ יום — חם חלילה — יירשם להם ב-ספר הוה"ח הפ' שושניא, מ, אם לא הוא, היה ראשה-הידידיה בעת שחוננו הסודות להקמתו של סניף אשף כיפור אפילו מוגרבים גורדים באים למייע למשפחות יהודים ביש בתאים של הרסה, ואם פוליטיקה איך לו המרבר על חזוקת הרסה בדינו — אפילו מבחיר הצריחה, של אוכלוסיה יהודית מול ערבי בארץ-ישראל, וממששו — בטשפותו — בביטוס כי, אין ניתן להם את הוה"ח, מחר הם ירצו את עכ, ויפסד ויפ', שכת את המעבדות ברוך ליכ, את שכם הוה"ח ואת לקוחים להם יסיונים שעה-שעה, מאז 67 ועד ככלל.

לעומת זאת, כעשית, לבני המחדש, ג'ר עס להם, כמבוסס במוסק והל-אביב של, מעיבים מפי אלי ארציה, ערבי נוצרי איש יפה, המשרה לא שולטת כאן במצב, יש פשע ברוכז, יש שונאי ישראל, מי זאת התנחה למען ערבי ים, האם באמת היא נקבלת כספים מאשף' התשובה אין צורך, רבה של ים אומר באותו מקסי, ותיק, ים עוביב, מוכרים את הבתים והדירות, הערבים קונים ביד גריבה, לא עומרים על המקח כמו היהודים, הסיסה ברוכז הערבי, אולם כבששם את ים כחז — אנטנו נכבשו אותה כסם, כמבוסס במוסק, מעיב.

או כמם המבשורה אינה שולטת במצב הוה"ח העיקר, ש-משמיה-גמול' יפטרל בבית-לחם, בבית-חור, במראלה בשם ובחברו וישלשם שם נמצב, חוון העיועיים של אשף קורם עוד וגידים ממות לאטנו, ובכולנו משכילים תאורים ומקיימים את הכלל המשכילי בעת היא יידום.

שתי הצעות בקצרה

א. שירי — הניצח לשמיר, לאחר הלהבותו בהקשר ליתות אנשי השב"כ, לא ייתכן כי מכלל-מקסם ראשית-השלמה לא יקבל אותה זכות אלת-נאטיות של וכו' הברכיה ו-האנשים שבששוח, שום כסר, וכל ב-ביצועיטיס מוהי' ומה המציעים של, פוטיש' ולא נוצרים בדם כי בחולות שבין בתים לראשון לבין, כ, להחשק עוד סעיף קטן להסכם השלום בין ישראל לבין מצרים: לאסור העמלה נגר ממשלת ישראל כ-העיתונות העברית, כל פסקת זאת, שיישכס מטאבה, אליכ-אדמיר, מה פמאס, שאל ארס' ינשור אילו על, המפשי' ישידך לנחוח מי קורא את מאמרי המערכת של, כי אהרם? הנך ככל קומא חוקרים, מעט אנשי המדיניות וקיימילית הבין ומדומים סטורים, זה מוקס פחות ממגוי' על, המפשי' ותינונים ברעל המונח להם כאן במלוא תופנים, ומצויים — שומו שמיים — לא רק במשרדים ממוניים, אלא מפורים ברכיבי המרץ, ביישכיו הקבירי הארצי, אהם מעריכים איהו נוק אלקטוראלי — מול הנוק העולם של עיתוני מצרים — זה עלול לגרום לליכור כיום בחירות.

